

עפ"ת 2047/09/22 - עמיר סלומן נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 2047-09-22 סלומן נ' מדינת ישראל 24 אוקטובר 2022

לפני
מעורר
נגד
משיבה
כבוד השופט אינאס סלאמה
עמיר סלומן
מדינת ישראל

פסק דין

1. לפני ערעור על החלטת בית משפט השלום לתעבורה בחדרה, בתיק המ"ש 221-07-22, מיום 15.8.2022, במסגרתה דחה בית המשפט קמא את בקשתו של המערער להארכת מועד להישפט בגין הודעת תשלום קנס מיום 27.11.2021 (להלן גם: "הדו"ח").
2. בבקשה שהגיש המערער לבית המשפט קמא, נטען, כי הרכב מושא הדו"ח אמנם רשום על שמו של המערער, אך הוא בבעלות מעסיקו, מר מרסלו אדטו, אשר רק הוא נוהג ברכב. על קיומו של הדו"ח נודע למערער לאחר שהתקבלה דרישה לתשלום חוב מהמרכז לגביית קנסות. אז פנה המערער יחד עם מעסיקו למשטרה, שם נמסרו לו העתק הדו"ח ואישור משלוח דבר דואר רשום שחזר מהנימוק "לא נדרש". המערער טוען, כי הדו"ח לא הגיע אליו, וכי גם בן זוגו המתגורר עמו, לא קיבל את הודעת תשלום הקנס.
3. בית המשפט קמא דחה את בקשת המערער, תוך שהפנה לחזקת המסירה אשר מעבירה את הנטל לכתפיו של המערער להוכיח כי לא קיבל את הדו"ח, וכאשר אין די בטענה בעלמא, כי הדו"ח לא הגיע אליו, כדי לסתור את החזקה.
- עוד נקבע, כי המערער לא בירר את נסיבות מסירת הדו"ח ולא פנה לדואר לבירור טענתו. לעניין הטענה כי מעסיקו נהג ברכב, קבע בית המשפט קמא, תוך שהפנה לפסיקה רלוונטית, כי אין בעצם הטענה כדי לבסס חשש לעיוות דין.
4. המערער מאן להשלים עם החלטת בית המשפט קמא, ובערעור לפניי חזר על אותן טענות. לדיון שנקבע לפניי, התייצב המערער ומעסיקו, מר אדטו, שאישר את טענות המערער לעניין שימוש ברכב.

המערער לא ידע לומר מתי קיבל את הדרישה מהמרכז לגביית קנסות. הוא אישר כי הדרישה נשלחה **לאותה כתובת** אליה נשלח הדו"ח שלטענתו לא התקבל על ידו. הוא טען כי אין להם דוורית בשם אירית כפי שמצוין באישור המסירה.

בדין הוברר כי לטענת מעסיקו של המערער, הוא היה באותה תקופה "**מסורב ביטוח**", כלשונו, ולכן רשם את הרכב על שם חברו, המערער. קודם לכן הרכב היה רשום על שם בת זוגו ממנה נפרד.

5. ב"כ המשיבה התנגדה לערעור וציינה, כי בית המשפט קמא נתן דעתו למכלול השיקולים תוך התייחסות לטענות לגבי המסירה, השיהוי ועיוות הדין. לפי המשיבה, חזקת המסירה מעבירה את הנטל לכתפיו של המערער ואין די בטענה בעלמא. "הדבר הכי פשוט הוא שברגע שאתה יודע על זה לכאורה, מהודעה השנייה, לבדוק מי זו אותה דוורית, פעולות פשוטות כאלה לא נעשו". לפי המשיבה, קבלת טענה מסוג זה משמעותה "ביטול בפועל של חזקת המסירה, שכל אדם יכול להצהיר בלי תמיכה ראייתית, שלא קיבל".

לענין עיוות הדין נטען, כי בית המשפט קמא התייחס לסוגיה וקבע, "כי הסבת הדו"ח לא מהווה בעצם עילה לעיוות דין".

דין והכרעה

6. לאחר שנתתי דעתי להודעת הערעור על נספחיה ולטענות הצדדים לפניי, נחה דעתי כי דין הערעור להידחות.

7. תקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד-1974 (להלן: "**התקנות**"), קובעת, כי בעבירות תעבורה עליהן חל סעיף 239א' לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד"פ**") ובעבירות קנס, רואים את ההודעה על ביצוע העבירה או ההודעה לתשלום קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, **אם חלפו 15 ימים** מיום שנשלחה בדואר רשום, "זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן". משמעות אישור מסירה בו מצוין כי הדואר "לא נדרש", כשמה כן היא, שהמערער לא ניגש לדואר ולמעשה **נמנע מלדרוש את הדו"ח** שנשלח אליו בדואר רשום. מכאן, הנטל עובר למערער להראות כי מחדלו אינו תוצאה של הימנעות מכוונת, אלא כי מדובר **בסיבות שאינן תלויות בו**. המערער בענייניו, לא עשה דבר וחצי דבר כדי לברר את נסיבות המסירה הנטענת מול הדואר.

הימנעותו של המערער לקיים בירור ראשוני יש בה כדי לפעול לחובתו ולחובת גירסתו כי הדו"ח לא נמסר לידיו. הטענה כי אישור המסירה חסר פרטים, אין בה כדי לכפר על המחדל של המערער

ומשמעויותיו.

8. לא זו אף זו, גם את המשוכה השנייה והיא סוגיית השיהוי, המערער אינו צולח. שהרי גם אם תתקבל גרסתו, לפיה, נודע לו על הדו"ח רק מהדרישה של המרכז לגביית קנסות, עסקינן בדרישה שנשלחה אליו ביום 4.5.2022. ודוק, הבקשה לבית המשפט קמא הוגשה אך בתאריך 3.7.2022, משמע שמדובר בשיהוי לא מבוטל.

9. נשאלת כעת השאלה, האם מתקיימים "נימוקים מיוחדים אחרים" (כלשון סעיף 230 לחסד"פ), אשר מצדיקים הארכת המועד להישפט. על שאלה זו ענה בית המשפט קמא בשלילה. בכגון דא, גם כאן, לא מצאתי כי בנסיבות ענינו יש מקום להתערב בקביעתו של בית המשפט קמא. זאת, חרף הטענה כי הרכב היה בחזקתו ובשימושו של המעסיק וחרף התייצבותו של המעסיק עצמו לדיון.

10. כידוע, לא אחת נקבע, כי אין בעצם הטענה כי אחר נהג ברכב כדי לבסס כשלעצמה חשש לעיוות דין. שעה שבעל הרכב אינו פועל כדי להסב את הקנס על שם מי שנטען כי נהג ברכב בפועל, **בתוך סד הזמנים הקבוע בדיון**, בשים לב לחזקת המסירה, ואינו **פועל כדי לסתור את החזקה**, הרי שעיקרון סופיות הדיון מחייב להעניק חשיבות גדולה לסד הזמנים שנקבע בדיון. אי לכך, אין זה נכון כי כל אימת שמועלית טענה כגון דא, התוצאה **האוטומטית** תהיה מתן אפשרות להניע את גלגלי הזמן לאחור, באופן אשר מאיין למעשה את הרציונאל מאחורי עיקרון סופיות הדיון בכל הנוגע לעבירות מסוג ברירת משפט (ואשר מקבל ביטוי בלוחות הזמנים שנקבעו בדיון). יש להותיר זאת לנסיבות מיוחדות וחריגות שעניננו אינו נמנה עליהן.

11. ודוק, לרישום של הבעלות ברכב יש משמעות בשים לב לחזקת הבעלות שבסעיף 27ב לפקודת התעבורה [נוסח חדש]. אחריות בעל הרכב מחייבת אותו אפוא לפעול בשקידה סבירה, במסגרת סד הזמנים שבדיון, כדי להוכיח שאחר השתמש ברכבו. אם אינו עושה זאת כאמור, ואינו מניח הסבר מספק מדוע לא עשה כן כבענינו, אין לו להלין אלא על עצמו.

12. משהגעתי למסקנה זו, איני רואה מקום לדון במשמעות הטענה כי בשל היותו של המעסיק "מסורב ביטוח", נרשם הרכב על שם המערער, טענה אשר לא בהכרח תפעל לזכותו. מכל מקום, וגם בראי מצב דברים זה, אין לומר כי מתקיימים "נימוקים מיוחדים" המצדיקים הארכת המועד.

השורה התחתונה מכל האמור היא, שדין הערעור להידחות.

מזכירות בית המשפט תשלח פסק דין זה לצדדים.

ניתן היום, כ"ט תשרי תשפ"ג, 24 אוקטובר 2022, בהעדר
הצדדים.